

CMYK

ମଧୁରୋକ୍ତି...(୨)

♥ ମଧୁମିତା ମିଶ୍ର

ବାଘ...ଆହୁରି ଯନ୍ତ୍ରଣା ଲେଖା ହୋଇଗଲା ପ୍ରଭୁ....!!

ତୁମ ଭାଗ୍ୟରେ ! ?

ଜନ୍ମ ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ଅନେକ ବଚନ ପାଳନ କରିବାକୁ ବନ୍ଧପରିକର ହୋଇ ତୁମେ ଧରାଧାମକୁ ଆସିଥିଲୁ ପ୍ରଭୁ । ରାକ୍ଷସକୁଳର ପରାକାଷ୍ଠା ପାଇଁ ସଂକଳ୍ପ ନେଇ ଦୈତ୍ୟ କୁଳମଣି ସୁମାଳି ନିଜ କନ୍ୟା କୈକେଶିକୁ ରକ୍ଷି ବିଶ୍ରବୀଳ ସହିତ ବିବାହ ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ଦେଇଥିଲେ । ପୂର୍ବରୁ ଇଲାବେଦୀଙ୍କୁ ପତ୍ନୀ ରୂପରେ ଗ୍ରହଣ କରିଥିବା ବିଶ୍ରବୀ ରକ୍ଷି ଏହି ରାକ୍ଷସୀ ଲଳନାର ଘୌରୀର୍ଯ୍ୟରେ ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇ ଯାଇଥିଲେ । ପୂର୍ବରୁ କୁବେରଙ୍କ ପିତା ହେବାର ଘୌରୀଭାଗ୍ୟ ଲାଭ କରିଥିବା ଏହି ମହାନ ରକ୍ଷିଙ୍କ ଔରସରୁ ଜନ୍ମ ନେଇଥିଲେ ରାବଣ, କୁମ୍ଭକର୍ଣ୍ଣ, ବିଭୀଷଣ ଓ ସୂର୍ଯ୍ୟଶର୍ମା । କୁହାଯାଏ ମିଳନ ସମୟରେ ଥିବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତାମସିକ ମନୋଭାବ ଯୋଗୁଁ ରାବଣ ତଥା ସୂର୍ଯ୍ୟଶର୍ମା ଜନ୍ମ ହୋଇଥିଲେ । ତା ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ରାଜସିକ ଗୁଣ ପ୍ରଭାବରୁ କୁମ୍ଭକର୍ଣ୍ଣ ଓ ସାତ୍ତ୍ବିକ ଗୁଣର ପ୍ରଭାବ ପାଇଁ ବିଭୀଷଣ ଜନ୍ମ ଲାଭ କରିଥିଲେ । ସତ୍ତ୍ବାନୁମାନଂକ ଜନ୍ମ ପରେ ରକ୍ଷି ବିଶ୍ରବୀ ନିଜ ପତ୍ନୀଙ୍କର ଅସଲ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କୁହି ପାରିଥିଲେ । କୈକେଶି କେବଳ ରାକ୍ଷସ ସମାଜର ଉଦ୍‌ବୃତ୍ତତାକୁ ଆଶୁ ଆଗରେ ରଖୁଥିବା କଥା କାଣିପାରି ସେ ମର୍ମାହତ ହୋଇ ତପସ୍ୟା କରିବା ପାଇଁ ଆଗେଇ ଯାଇଥିଲେ । ଆଉ ନିଜ ମାତାମହ ଏବଂ ମାତାଙ୍କର କୁପ୍ରବଚନାରେ ରାବଣ ଆଗେଇ ଚାଲିଥିଲା ଏକ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ କଳୁଷିତ ଦୃଷ୍ଟିର ଜଳଜିତ ଉଦିଷ୍ୟତକୁ ଆପଣେଇ ନେବା ପାଇଁ...!! ଲେଖା ହୋଇ ଚାଲିଲା ଏକ ଅନ୍ଧକାରମୟ ପୃଷ୍ଠା ଭାରତ ଇତିହାସରେ...ତ୍ରାହି ତ୍ରାହି ତାଳରେ ଗଗନ ପବନ ପ୍ରକମ୍ପିତ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା....!!

ରାବଣ ନିଜ ମାତାଙ୍କ ଆଗ୍ରହ ଅନୁସାରେ ସାରା ଦୁନିଆରେ ଅପରାଜେୟ ରାକ୍ଷସରାଜ ସ୍ଥାପନା କରିବା ପାଇଁ ନିଜ ଭାଇମାନଙ୍କ ସହ ପରମପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ତପସ୍ୟା ଆରମ୍ଭ କରି ଦେଇଥିଲା । ତାଙ୍କ ପୂଜାରେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ବ୍ରହ୍ମଦେବ ବରଦାନ ଦେବାକୁ ପ୍ରକଟ ହେଲେ ।ରାବଣ ବରଦାନରେ ମାଗି ଦେଇଥିଲା ଯେ ସେ ଦେବ, ବାନବ, ସର୍ପ କାହା ଦ୍ଵାରା ମଧ୍ୟ ପରାଜିତ ହେବ ନାହିଁ । ସମସ୍ତେ ତାକୁ ଭଗବାନ ବୋଲି ପୂଜା କରିବେ । ଅମରତ୍ଵର ବରଦାନ ବଦଳରେ ରାବଣ ଏମିତି ଏକ ବରଦାନ ମାଗି ନେଇଥିଲା ଯାହା ଫଳରେ ସେ ଭାବିଥିଲା ଯେ ସେ ସଂସାରରେ ଅମର ହୋଇଯିବ । କାରଣ ତା ନକରରେ ଏହିମାନେ ହିଁ ଦୁନିଆର ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଜୀବ ଅଟନ୍ତି । ବରଦାନ ମାଗିବା ସମୟରେ ସେ ଭୁଲି ଯାଇଥିଲା ନର ଆଉ ବାନର, ଭଲ୍ଲୁକମାନଂକ ବିଷୟରେ । କିନ୍ତୁ ସମୟକ୍ରମେ ଏମାନଙ୍କ ମିଳିତ ଶକ୍ତି ହିଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଥିଲା ତାର ବିନାଶ ପାଇଁ । କାରଣ ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀରାମ ଥିଲେ ଏହି ଦୁର୍ବଳ ବଳ ସହିତ....!!

ପୁଷ୍ପକ ବିମାନ ସହିତ ଅନେକ ଧନସମ୍ପଦର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ରାବଣ ଧରାକୁ ସରା ମନେ କରିବାକୁ ଲାଗିଲା । ତଥାପି ତାର ଉଚ୍ଚାଭିଳାଷ ତାକୁ ଶାନ୍ତିରେ ରଖେଇ ଦେଇ ନଥିଲା । ତେଣୁ ସେ ଏକ ଅଳ୍ପତ ମଞ୍ଚର ଅନୁଷ୍ଠାନ କରିଥିଲା ମହାଦେବ ଶିବଶୟନୁ ପ୍ରସନ୍ନ କରିବା ପାଇଁ । ଆଉ ସେ ଆହୁତି ଦେଇଥିଲା ନିଜ ମନ୍ତ୍ରକର....!! କିନ୍ତୁ ଆଶର୍ଯ୍ୟଜନକ ଭାବେ ସେହି ମହା ପୁନଃ ଉଠିଯାଇଥିଲା । ଏହିପରି ଦଶଅର ହେବା ପରେ ମହାଦେବ ସାକ୍ଷାତ ବର୍ଣ୍ଣନ ଦେଇଥିଲେ ଆଉ ସେହି ଦିନଠାରୁ ରାବଣକୁ ବଶାନ୍ତନ ବୋଲି ମଧ୍ୟ ବୋଲା ଯାଇଥିଲା । ରାବଣ ପ୍ରକୃତରେ ନିଜକୁ ଦ୍ଵିତୀୟ ଈଶ୍ଵର ବୋଲି ମନେ କରୁଥିଲା । ତିନିଲୋକର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଜ ଅଧୀନରେ ରଖିବା ପାଇଁ ତାର ଏହି ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ଅନେକାଂଶରେ ସଫଳ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ତାର ମହଦ୍ଵକାଂକ୍ଷା ତାକୁ ଅନେକ ପାପ କରାଇବାରେ ମଧ୍ୟ ସହାୟକ ହୋଇଥିଲା । ସେ ଠିକ୍ ଆଉ ଭୁଲ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ସୂକ୍ଷ୍ମ ପାର୍ଥକ୍ୟକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୁଲି ଯାଇଥିଲା ।

ମହାଦେବଙ୍କୁ ପ୍ରସନ୍ନ କରି ତାଙ୍କର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭକ୍ତ ବୋଲାଉଥିବା ରାବଣ କୈଳାସ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ନିଜ ଆଧିପତ୍ୟ ବିସ୍ତାର କରିବା ପାଇଁ ପଛସୂକ୍ଷ୍ମା ଦେଲାନି । ଆଉ କୈଳାସ ପର୍ବତକୁ ନିଜ ହାତରେ ଉଠାଇ ଦେବାର ଧୂଷ୍ଟତା କରି ବସିଲା । ଅବଶ୍ୟ ମହାଦେବ ନିଜ ପାଦରେ ଅସ୍ଥ ଚାପ ଦେବା ପରେ ସେ ଅକର୍ମଣ୍ୟ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା ଆଉ ଶିବ ତାଙ୍କର ଷୁଦ୍ଧି କରି ନିଜ ଆରାଧ୍ୟାଙ୍କୁ ପ୍ରସନ୍ନ କରିବାର ପ୍ରଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲା । ମୁନିରକ୍ଷି ମାନଙ୍କୁ ଯଥାସମ୍ଭବ କଷ୍ଟ ଦେଇ ସେ ଖୁସି ହେଉଥିଲା । ତାକୁ ଭଗବାନ ଭାବି ପୂଜା କରିବା ପାଇଁ ବାଧ୍ୟ କରୁଥିଲା । ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ନାମ ଶୁଣିବା ମାତ୍ରେ ନରସଂହାର ଆରମ୍ଭ କରି ଦେଉଥିଲା । ଆଉ ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲେ ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀହରିଙ୍କୁ... ଦୁନିଆକୁ ରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ । ଯୁଗ ଯୁଗ ଧରି ଭକ୍ତଙ୍କ ରକ୍ଷା ପାଇଁ ଆଉ ଜଗତର ପାଳନ କରିବା ପାଇଁ ସର୍ବଦା ତପୁର ଥିବା କରୁଣାମୟ ଶ୍ରୀହରି ମାନବ ରୂପ ନେଇ ଧରାପୃଷ୍ଠରେ ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲେ....!!

କିନ୍ତୁ ଅପର ପକ୍ଷରେ ଶ୍ରବଣକୁମାରଙ୍କ ମାତାପିତା ଦେଉଥିବା ଅଭିଶାପ କାରଣରୁ ନିଜକୁ ଅପରାଧୀ ମନେ କରୁଥିବା ମହାରାଜ ଦଶରଥଙ୍କ ମନରେ ବିରାଗ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ସେ ସନ୍ତାନ ପ୍ରାପ୍ତି କଥାଟିକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଅସୃଷ୍ଟିକର ବୋଧ କରୁଥିଲେ । ଭୟ ତଥା ଗ୍ଳାନିରେ ଭରି ଯାଇଥିବା ତାଙ୍କ ବୀରସ୍ପହ ମନ ଭିତରେ ନିଜେ ସ୍ଵୟଂ ବଜରଙ୍ଗବଳୀ ଆଶାର ସଂଚାର କରେଇଥିଲେ, ଆଉ ପୁତ୍ରେଷ୍ଟି ଯନ୍ତ୍ର ଉପରାଜେ ଯନ୍ତ୍ର ପୁରୁଷ ନିଜେ ଏକ କ୍ଷାରି ପାତ୍ର ନେଇ ଉଭା ହୋଇଥିଲେ । ଆଗ୍ରହ ମଧ୍ୟ କରିଥିଲେ ଯେ ଏହି ପ୍ରସାଦକୁ ମହାରାଜ ନିଜ ରାଣୀଙ୍କୁ ସେବନ କରିବାକୁ ଦେବା ପରେ ସେମାନେ ପୁତ୍ରସମ୍ଭବା ହୋଇ ପାରିବେ ।

ମହାରାଜ ଦଶରଥଙ୍କର ତିନିଜଣ ରାଣୀ ଥିଲେ । କୌଶଲ୍ୟା, କୈକେୟୀ ଏବଂ ସୁମିତ୍ରା । ଏମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଭଗିନୀଙ୍କ ପରି ଅନାଦିକ ସ୍ଵେଦ ମମତା ଭରି ରହିଥିଲା । ମହାରାଜ ଯେତେବେଳେ ତିନିରାଣୀଙ୍କୁ ଯନ୍ତ୍ର ପ୍ରସାଦ ପାଇ ଯିବାକୁ କହିଲେ ସେତେବେଳେ କୌଶଲ୍ୟା ଆଉ କୈକେୟୀ ନିଜ ନିଜ ପ୍ରସାଦ ଭାଗର କିଛି ଅଂଶ ଛୋଟ ରାଣୀ ସୁମିତ୍ରାଙ୍କୁ ଦେଇଥିଲେ । ଆଉ ସମୟକ୍ରମେ ଜନ୍ମ ନେଲେ କୌଶଲ୍ୟାଙ୍କ ଗର୍ଭରୁ ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର, କୈକେୟୀଙ୍କ ଗର୍ଭରୁ ଭରତ ଏବଂ ସୁମିତ୍ରାଙ୍କ ଗର୍ଭରୁ ଦୁଇଜଣ ପ୍ରବଳ ପରାକ୍ରମୀ ସୁପୁତ୍ର ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଏବଂ ଶତ୍ରୁଘ୍ନ ।

ଅଯୋଧ୍ୟାର ଘରେ ଘରେ ଉତ୍ସବ ପାଳନ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ରାଜକୁମାର ଶ୍ରୀରାମଙ୍କ ଧରାବଚରଣ ସହିତ ସାଧୁସବୁ ମାନେ ନିଜକୁ ସୁରକ୍ଷିତ ମନେ କଲେ । ସେମାନଙ୍କ ମନରେ ଅତୁଟପୂର୍ବ୍ ଉଦ୍ଧାହ ଭରିଗଲା । ହେ ପ୍ରଭୁ...ତୁମ ଆଗମନର ଶୁଭ ବାର୍ତ୍ତା ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରାଣକୁ ଜୀବନ୍ତ କରି ଦେଇଥିଲା । ଏତେ ବର୍ଷ ଧରି ରାକ୍ଷସମାନଂକ ଅତ୍ୟାଚାର ସହି ମୃତପ୍ରାୟ ବଂଚି ରହିଥିବା ଜୀବନ ସବୁ ସ୍ଵପ୍ନ ଦେଖିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ । ରାକ୍ଷସମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଯଜ୍ଞାନୁଷ୍ଠାନକୁ ନଷ୍ଟ କରି ଦେଇଥିଲେ । ରାକ୍ଷସ ମାତା କୈକେଶୀଙ୍କ ଭାଇ ସୁବାହୁ ଆଉ ମାରିତ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସହଯୋଗୀ ମାନଂକ ସହିତ ଯାଇ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଯଜ୍ଞସ୍ଥଳାରେ ରକ୍ଷ, ମାଂସ, ହାତ ଆଦି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗୁଣ୍ୟ ବର୍ଜ୍ୟବସ୍ତୁ ଆକାଶ ମାର୍ଗରୁ ପକେଇ ଦେଇ ସେସବୁକୁ ଅପବିତ୍ର କରି ବିଫଳ କରି ଦେଇଥିଲେ । ଆଉ ତା ପରେ ନରସଂହାରର ତାଣ୍ଡବ ଲାଳା ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ସମସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରତୀକ୍ଷା କେବଳ ତୁମ ପାଇଁ ଥିଲା ପ୍ରଭୁ ! କେବେ ତୁମେ ଆସିବ ! ଆଉ କେବେ ମୁକ୍ତ କରିବ ଏ ଭୀଷଣ ଅତ୍ୟାଚାରରୁ...! ?

ଆଉ ତୁମେ ନିଜର ବାଳ ସ୍ଵଳଭ ଛାଡ଼ା ଦେଖେଇ ମନକୁ ହରଣ କରିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଥିଲ....!! ତୁମର ବାଲ୍ୟଲୀଳା ସନ୍ଦର୍ଶନ କରିବା ପାଇଁ ସ୍ଵୟଂ ଶିବଶଙ୍କର ଏକ ଜ୍ୟୋତିଷ ରୂପ ନେଇ କ୍ଳୁଟି ଆସିଥିଲେ ଅଯୋଧ୍ୟାକୁ....!! ଆଉ କାଳ ଭୂଷଣି....!! ତୁମର ଅପୂର୍ବ ବାଲ୍ୟଲୀଳାର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ସାକ୍ଷୀ ସାଜିବା ପାଇଁ କାଳ ସ୍ଵରୂପରେ ହିଁ ଆସି ଅବଲୋକିତ କରନ୍ତି କିପରି ତ୍ରିଭୁବନର ସ୍ଥାମୀ ଠୁକୁର ଠୁକୁର ଚାଲି ରାଜ ନଅରକୁ ଚଳ ଚଞ୍ଚଳ କରି ପକାନ୍ତି । ସେ ଦେଖନ୍ତି କିପରି ଛୋଟିଆ ଶିଶୁ ସ୍ଵରୂପରେ ଶ୍ରୀରାମ ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ହାତରେ ଧରିବା ପାଇଁ କାନ୍ଦି ଉଠିବ । ଯେତେ ଯିଏ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ମଧ୍ୟ... ଯେତେ ଯିଏ କୁଝେଇଲେ ମଧ୍ୟ ସେ କୁଝିବାକୁ ନାରାଜ ହୋଇ ସେଇ ଗୋଟିଏ ହିଁ ଜିଦ୍ କରନ୍ତି... ସେ ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ନିଜ ହାତ ପାହାନ୍ତାରେ ପାଇବେ....!! ?

ମାତାମାନେ ଆଉ ଅନ୍ୟ ପରିଚାରିକାମାନେ ବୁଝେଇ ବୁଝେଇ ଅଭିଗଲେ । ହେଲେ କିଛି ଉପାୟ ପାଇ ନ ଥିଲେ । ସେତେବେଳେ ମଝିଆ ମାତା କୈକେୟୀ ଏକ ଜଳ ଭରି ରୂପା ଆଳିଆ ଆଣି ସେଥିରେ ପଡିଥିବା ଚନ୍ଦ୍ରର ପ୍ରତିବିମ୍ବ ଦେଖେଇ ଦେବାକୁ ତାଳି ମାରି ହସି ଉଠି ତୁମେ ସମଗ୍ର ଭବନରେ ଉଲ୍ଲାସର ବାତାବରଣ ତିଆରି କରି ଦେଇଥିବା ଦେଖୁ କାଳ ଭୂଷଣି ମଧ୍ୟ ଖୁସି ହେଇ ଯାଉଥିଲେ । ଆଉ ତାପରେ ଥରେ ତୁମ ହାତରୁ ଖଣ୍ଡେ ରୁଟି ନେଇ ସେ ଡ଼ି଼ ଚାଲି ଯାଉଥିଲେ ...

ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ଧରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ହାତ ବଢେଇ ଦେଇଥିଲ । କାଳ ଯେଉଁଆଡେ ଯାଉଥିଲେ ତୁମର କୋମଳ ହସ୍ତ ତାକୁ ଗୋଡେଇ ବଢ଼ି ଚାଲିଥିଲା । ଅନନ୍ତ ଯୋଜନ ଦୂରକୁ ଯାଇ ମହାଦେବଙ୍କ ସାନିଧ୍ୟ ପାଇବା ପରେ କାଳ ଜାଣି ପାରିଥିଲେ ସେ କଣ ଭୁଲ କରିଥିଲେ । ତୁମକୁ କିଛି କ୍ଷଣ ସାଧାରଣ ଶିଶୁ ଭାବି ନେଉଥିବାରୁ ସେ ନିଜ ଧୂଷ୍ଟତା ପାଇଁ କ୍ଷମା ମାଗିଥିଲେ । ଆଉ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ନିଜ ଚତୁର୍ଭୁଜ ସ୍ଵରୂପରେ ବର୍ଣ୍ଣନ ଦେଇ ତାଙ୍କୁ କୃତାର୍ଥ କରିଥିଲୁ ପ୍ରଭୁ....!! ରାମ ନାମର ଅମୃତ ପାନ କରିବା ସହ ତୁମରି କୃପା ପାଇ ସେ କାଳକନ୍ୟା ହୋଇ ଯାଇଥିଲେ ।

ଏହା ହିଁ ତ ରାମକୃପା....!! ଯାହା ହାତରେ ଧରିତ ଉଦ୍ଧାର ପାଇଁ ସଦାସର୍ବଦା ଚିରକାଳ ତପୁର ହୋଇ ରହିଛି....!!

(ଆରଥରକୁ)

♥ ଭୁବନେଶ୍ଵର

ମୋ: ୯୪୩୮୪୭୦୮୦୭

ଭୁଲି ହେଉନାହିଁ ହସ ହସ ମୁଖ, ମିଠା କଥା ଓ ସାମ୍ବାଦିକତାର ଠାଣି

ସାମ୍ବାଦିକ ଅରୁଣ କୁମାର ମହାନ୍ତିଙ୍କ ଏକାଦଶାହ ଉପଲକ୍ଷେ

ହଁ, ମୁଁ ଏଠାରେ ଉଦକାରେ କାର୍ଯ୍ୟରତ ଥିବା ବରିଷ୍ଠ ସାମ୍ବାଦିକ ଅରୁଣ କୁମାର ମହାନ୍ତି (ଲିଲୁ ଭାଇ)ଙ୍କ କଥା କହୁଛି । ସେ ଏତେ ଶିଳ୍ପୀ ଆମ ଗହଣରୁ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ବିଦାୟ ନେଇଯିବେ ଏ କଥା ଆଦୌ ବିଶ୍ଵାସ କରାଯାଉନଥିଲା । ଆଜିକି ଆଖୁଆଗରେ ନାଟି ଯାଉଛି ତାଙ୍କର ହସ ହସ ମୁଖ, ମିଠା କଥା ଓ ସାମ୍ବାଦିକତାର ଠାଣି । ମନେ ପଡୁଛି ଅକ୍ଟୋବର ମାସ ୯ ତାରିଖର କଥା । ଆଜକୁ ପ୍ରାୟ ୮ ବର୍ଷ ଧରି ପ୍ରତିବର୍ଷ ଠିକ୍ ଏହିଦିନ ପହଂଚିଲେ ପ୍ରଭାତରେ ପ୍ରଥମେ ଲିଲୁ ଭାଇ ଫୋନ କରନ୍ତି । ଆଉ କୁହନ୍ତି ଆଜି ହେଉଛି ଉତ୍କଳମଣି ରୋପବନ୍ଧୁଙ୍କ ଜୟନ୍ତୀ । ବର୍ଷ ଷାଣ୍ଟ ନିକଟରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରାଯାଇଥିବା ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ନିକଟରେ ପହଂଚ । ଏଠାରେ ପୁଷ୍ପମାଳ୍ୟ ଅର୍ପଣ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ରହିଛି । ତେବେ ଚଳିତ ବର୍ଷ ପ୍ରଭାତରେ ମୋ ନିକଟକୁ ଫୋନ କଲେ ନାହିଁ । ତାହୁଁ ତାହୁଁ ଦିନ ୧୦ ଘଟିକା ବାଜିଲା । ମୁଁ

ନମିତା ରାଉତ

ମୋ ଆଉ ଲିଲୁ ଭାଇଙ୍କ ନିକଟକୁ ଫୋନ ଲଗାଇଲି । କିନ୍ତୁ କେହି ଉଠାଇଲେ ନାହିଁ । ଏମିତି ଦିନ ୪ଟା ବାଜିଲା । ହଠାତ ଶୁଣିବାକୁ ମିଳିଲା ଲିଲୁ ଭାଇ ଆଜି ଆମ ଗହଣରୁ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ବିଦାୟ ନେଇଗଲେ । ପରେ ପରେ ତାଙ୍କର ଦେହ ଅସୁସ୍ଥ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ସବୁକିଛି କଥା ଶୁଣିଲି । ସତେକ ସତେକ ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ନିକଟରେ ଅମର ଆତ୍ମାର ସନ୍ତରତି କାମନା କରି ନାରବ ପ୍ରାର୍ଥନା ଜଣାଇଲି । ମୋର ଯାହା ମନେ ପଡୁଛି, ଆଜକୁ ପ୍ରାୟ ୩୦ ବର୍ଷ ତଳେ ମୁଁ ସେ ସମୟରେ ଉଦକା ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ଛାତ୍ରା ଥିଲି । ମହାବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ଏକ ସେମିନାରର ସମ୍ବାଦ ଖବର କାଗଜର ପୃଷ୍ଠା ମନ୍ତ୍ରନ ପାଇଁ ସାମ୍ବାଦିକଙ୍କୁ ଦେବା ସକାଶେ ମୋତେ ଦାୟିତ୍ଵ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ମୁଁ ମୋର ଜଣେ ସହପାଠୀଙ୍କୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ଲିଲୁ ଭାଇଙ୍କ ନିକଟରେ ପହଂଚିଥିଲି ଓ ହାତଲେଖା ସେମିନାରର ସମ୍ବାଦ କାଗଜଟିକୁ ତାଙ୍କ ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଇଥିଲି । ଏହାଥିଲା ତାଙ୍କ ସହିତ ମୋର ପ୍ରଥମ ସାକ୍ଷାତ । ଏମିତି କିଛି ବର୍ଷ ବିତିଗଲା । ପରେ ମୁଁ ଉଦକାରେ ରହିବା ସହିତ ଏକ ଘରୋଇ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଶିକ୍ଷୟିତ୍ରୀ ଭାବରେ ନିଯୁକ୍ତି ପାଇଲି । ଆମ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ପାଳିତ ବିଭିନ୍ନ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମର ନିମନ୍ତ୍ରଣପତ୍ର ବଂଚନ କଥା ଉଠିଲେ ପ୍ରଧାନ ଶିକ୍ଷୟିତ୍ରୀ ପ୍ରଥମେ ମୋତେ ଖୋଜନ୍ତି । ଆଉ ସାମ୍ବାଦିକ ମାନଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣପତ୍ର ପ୍ରଦାନର ଦାୟିତ୍ଵ ଅର୍ପଣ କରିଥାନ୍ତି । ସେହିପରି ବିଦ୍ୟାଳୟର ବାର୍ଷିକ ଉତ୍ସବ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ବିଭିନ୍ନ ପାଳନୀୟ ଉତ୍ସବ ଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ବାଦ ଖବର କାଗଜରେ ପରିବେଷଣ ପାଇଁ ମୋତେ ଲୋଡ଼ିଥାନ୍ତି । ଏ ସମସ୍ତ କାମ ପାଇଁ ମୁଁ ଲିଲୁ ଭାଇଙ୍କ ନିକଟରେ ପହଂଚିଥାଏ । ମୋ ଉପରେ ଲଦା ଯାଇଥିବା ସବୁ ଦାୟିତ୍ଵର ସମାଧାନ ବେଶ ସୁନ୍ଦର

ଭାବରେ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ । ଏହିପରି ଲିଲୁ ଭାଇଙ୍କ ସହିତ ଦୀର୍ଘ ବର୍ଷର ସମ୍ପର୍କ ଯୋଡ଼ିହୋଇ ରହିଛି । ଏହିଭଳି ଉଦକାରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ଏକ କବିତା ପାଠୋତ୍ସବରେ ମୁଁ ସଂଯୋଜନାର ଦାୟିତ୍ଵ ଚୁଲାଇଥାଏ । ଉକ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ବହୁ ମାନ୍ୟଗଣ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଲିଲୁ ଭାଇ ମଧ୍ୟ ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲେ । ତହିଁପରଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଦେଖାହେବାକୁ କହିଲେ କବିତା ସଂଯୋଜନା ସହିତ ତୁମର ନିଜସ୍ଵ କବିତା ଯାହାକି ତୁମେ ଗତ କାଲି ପାଠ କରିଥିଲୁ ତାହା ବହୁ ଉଚ୍ଚକୋଟିରର ଥିଲା । କବିତା ସଂଯୋଜନା ମଧ୍ୟ ବହୁ ସୁନ୍ଦର ଥିଲା । ଜଣେ ବରିଷ୍ଠ ସାମ୍ବାଦିକଙ୍କ ମୁଖରୁ ଏପରି ପ୍ରଶଂସା ଶୁଣି ମୁଁ ବହୁ ଖୁସି ହୋଇଯାଇଥିଲି । ତହିଁ ପରଦିନ ଖବରକାଗଜର ପୃଷ୍ଠାରେ ମୋର ନାମ ପୂର୍ବରୁ କବୟିତ୍ରୀ ଶବ୍ଦଟି ଯୋଡ଼ା ହୋଇ ସମ୍ବାଦଟି ପରିବେଷିତ ହୋଇଥିବାର ଦେଖୁଲି । ଏହା ମୋର ଖୁସିକୁ ବହୁଗୁଣିତ କରିଦେଇଥିଲା । ଏହିଭଳି ମୋତେ ସାରସ୍ଵତ ସାଧନାରେ ଆଗେଇଯିବା ପାଇଁ ଲିଲୁ ଭାଇ ପ୍ରେରଣା ଦେଇଥିଲେ । କିଛିଦିନ ପରେ ମୁଁ ଏକ ମାସିକ ପତ୍ରିକାରେ ସାମ୍ବାଦିକତା ଆରମ୍ଭ କଲି । ପ୍ରତିବର୍ଷ ନଭେମ୍ବର ୧୬ ତାରିଖରେ ଉଦକାରେ ଜାତୀୟ ପ୍ରେସ ବିବସ ପାଳିତ ହୁଏ । ମୁଁ ସାମ୍ବାଦିକତା କରୁଥିବାରୁ ମୋତେ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରିବାର ସୁଯୋଗ ମିଳିଲା । ଏଠାକୁ ଆସିବା ପରେ ମୁଁ ସମଗ୍ର କଣ୍ଡିପଦା ଉପଖଣ୍ଡରେ କାର୍ଯ୍ୟରତ ବହୁ ସାମ୍ବାଦିକ ମାନଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିବାର ସୁଯୋଗ ପାଇଲି । ପରେ ଅଧିକାଂଶ ସାମ୍ବାଦିକ ନିଶା ତୁଳ୍ୟ ସେବର କରୁଥିବାର ଜାଣିଲି । ଆହୁରି ଅନେକ କଥା ଶୁଣିଲି ଯାହାକି ଏଠାରେ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବା ଉଚିତ ମନେ କରୁନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଲିଲୁ ଭାଇ ଏସବୁଥିଲୁ ଥିଲେ ବହୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ଵରେ, ଏକଥା ବେଶ ଭଲଭାବରେ

ଅନୁଭବ କଲି । ଯେଉଁଥିପାଇଁକି ଲିଲୁ ଭାଇଙ୍କର ରହିଥିଲା ଏକ ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ସମ୍ମାନ । ଏକଥା କୁଝିବାରେ କିଛି ଅସୁବିଧା ହେଲା ନାହିଁ । ସମଗ୍ର କଣ୍ଡିପଦା ଉପଖଣ୍ଡର ପ୍ରଶାସନିକ ଅଧିକାରୀ ମାନେ ଏଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଭିନ୍ନଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖୁଥାନ୍ତି । ଏକଥା ସାଧାରଣରେ ବହୁଳ ଭାବରେ ଚର୍ଚ୍ଚାର ପରିସରକୁ ଆସିଥାଏ । ଏହିଭଳି ଜଣେ ମିଶ୍ରଭାଷା ବରିଷ୍ଠ ସାମ୍ବାଦିକଙ୍କର ଅବର୍ତ୍ତମାନ ଉଦକା ପାଇଁ ଦୃଷ୍ଟି କରନ୍ତି ଏକ ବିରାଟ ଶୂନ୍ୟସ୍ଥାନ । ତାଙ୍କର ଅମର ଆତ୍ମାର ସନ୍ତରତି କାମନା କରୁଛି । ତାଙ୍କ ପରିବାରର ସଦସ୍ୟଙ୍କୁ ଏ ଦୃଷ୍ଟି ସହନ କରିବାର ଶକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତୁ ଏତିକି ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ପାଖେ ପ୍ରାର୍ଥନା ।

♥ ଉଦକା, ମୟୂରଭଂଜ
ମୋ-୯୪୩୭୨୨୩୮୨୫୪

ବୁଦ୍ଧ କାହାଣୀ

ଏସିଆର ଆଲୋକ ତଥା ଦୌଷ୍ଠର୍ଯ୍ୟର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ଗୌତମବୁଦ୍ଧଙ୍କ ଜୀବନଗାଥା ବେଶ୍ ହୃଦ୍ୟ ଓ ରୋମାଞ୍ଚକର । ଏହାକୁ ନେଇ ପୃଥିବୀ ବ୍ୟାପି ଅସୁମାରୀ ପୁସ୍ତକ ରଚିତ ହୋଇଛି । ସେହିଧାରାରେ ମାଲେସିଆର ବିଶିଷ୍ଟ ବୌଦ୍ଧଭିକ୍ଷୁ କେ. ଶ୍ରୀ ଧର୍ମାନନ୍ଦ ମହାଥେରୀ ମାଲୟ ଭାଷାରେ ସାଧାରଣ କିଶୋର କିଶୋରୀଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ବୁଦ୍ଧଙ୍କ ଜୀବନୀ ସମ୍ପର୍କରେ ବହୁମୂଲ୍ୟ ପୁସ୍ତକଟିଏ ରଚନା କରିଥିଲେ । ଇଂରାଜୀରେ ତାହାକୁ ‘ଲାଲଫ୍ ଅଫ୍ ଦି ବୁଦ୍ଧ’ ଶୀର୍ଷକରେ ୨୦୨୨ ମସିହାରେ ଅନୁସୃଜନ କରିଥିଲେ ଭିକ୍ଷୁ ଶିରିଧମ୍ମା । ଏହି ପୁସ୍ତକର ପ୍ରକାଶକ ବୁଦ୍ଧ ବଚନ ଟ୍ରଷ୍ଟ, ମହାବୋଧି ସୋସାଇଟି, ବେଙ୍ଗାଲୁରୁଙ୍କ ଅନୁରୋଧ କ୍ରମେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ ‘ବୁଦ୍ଧ କାହାଣୀ’ ଶୀର୍ଷକରେ ଅନୁଦାଦ କରିଛନ୍ତି

ଡ. ସାରଙ୍ଗଧର ତ୍ରିପାଠୀ

୧୧ ଗୃହତ୍ୟାଗ

ରାଜା ତାଙ୍କ ପୌତ୍ରର ଜନ୍ମ ଉପଲକ୍ଷେ ଏକ ଦିଶାଳ ରାତ୍ରିଭୋଜନ ଓ ନୃତ୍ୟର ଆୟୋଜନ କଲେ । ଏଥିପାଇଁ ସେ ରାଜ୍ୟର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ନର୍ତ୍ତକ ଓ ଗାୟକଙ୍କୁ ଆମନ୍ତ୍ରଣ କଲେ । ସେ ଏପରି କରିବାର କାରଣ ଏହି ଯେ ସେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲେ ରାଜକୁମାର ସତ୍ୟ ପୁତ୍ର ସନ୍ତାନଟିଏ ପ୍ରାପ୍ତି ପରେ ମଧ୍ୟ ଖୁସି ନାହାନ୍ତି ଏବଂ ରାଜା ଭଲଭାବରେ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ ରାଜକୁମାର ପ୍ରାସାଦ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ଏପରି ଯାଉବଶକୁ ପାରୁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରୋକିବା ନିମନ୍ତେ ରାଜା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶେଷ ସମୟରେ ଏପରି ଆୟୋଜନ କରିଥିଲେ ।

ରାତ୍ରିଭୋଜନ ସମୟରେ ସବୁଠାରୁ ସ୍ବାଦିଷ୍ଠ ଖାଦ୍ୟ ପରସ୍ତା ଯାଇଥିଲା । ରାଜ୍ୟର ସବୁଠୁ ମନୋହର ଓ ସୁନ୍ଦରୀ ନୃତ୍ୟାଙ୍ଗନାମାନେ ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନୃତ୍ୟ ପରିବେଷଣ କରିଥିଲେ । ବାପାଙ୍କୁ କେବଳ ଖୁସି କରିବା ପାଇଁ ରାଜକୁମାର ସମାରୋହରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ । ପ୍ରକୃତରେ ସେ କ୍ଲାତ ଥିଲେ ଏବଂ ଭାବି ଝଲିଥିଲେ କରା, ରୋଗ, ଦୁଃଖ ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁକୁ କିପରି ରୋକାଯାଉପାରିବ । ସେ ଭାବିଭାବି ଏତେ ଥକି ଯାଇଥିଲେ ଯେ ଶୋଇବାମାତ୍ରେ ତାଙ୍କୁ ନିଦ ଆସିଗଲା ।

ଯେତେବେଳେ ନର୍ତ୍ତକ ଓ ଗାୟକମାନେ ଦେଖିଲେ ଯେ ସେମାନେ ଜଣେ ଶୟନରତ ରାଜକୁମାରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନାଚୁଛନ୍ତି ଓ ଗୀତ ଗାଉଛନ୍ତି ; ସେତେବେଳେ ସେମାନେ ରହିଯାଇ ରାଜକୁମାର ପୁଣି ଉଠିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କିଛି କ୍ଷଣ ବିଶ୍ରାମ ନେଲେ । ରାଜକୁମାରଙ୍କ ପରି ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ କ୍ଲାନ୍ତ ହୋଇଯାଇଥିଲେ ଓ ଶୀଘ୍ର ଶୋଇପଡ଼ିଲେ । ସେହି ରାତିର କିଛି ସମୟ ପରେ ରାଜାକୁମାର ଉଠିଲେ ଏବଂ ଉପସ୍ଥିତ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ଖୁବ୍ ଚଳିତ ଓ ଦୁଃଖିତ ହୋଇଗଲେ । ଜଏ କି ଦୁଃଖୀ ! ରାଜ୍ୟର ସବୁଠୁ ସୁନ୍ଦର, ମନୋହର ନର୍ତ୍ତକୀ ଏବଂ ଗାୟିକାମାନେ

ଯେଉଁମାନେ ଘଣ୍ଟାଏ ପୂର୍ବରୁ ରାଜକୁମାରଙ୍କୁ ଖୁସି କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲେ, ସେମାନେ ସମସ୍ତେ କୋଠାରୁ ଚଟାଣରେ, ଚେୟାରରେ, ସୋଫାରେ ଏବଂ ପଲଙ୍କରେ ଅତି ଅସୁନ୍ଦର, ଲଜ୍ଜାଜନକ ଓ ବୀଭକ୍ଷ ଇଂଗାରେ ପଡ଼ିଛନ୍ତି । କେତେକ ଯୁବତୀ ମୁହଁକୁ ଖୋଲାକରି ଗୁସ୍ତୁରି ପରି ଗୁଲୁଡ଼ି ମାଉଛନ୍ତି, କେତେକ ଶୈତାନ ପରି ନିଜର ଦାନ୍ତଗୁଡ଼ିକୁ ରଗଡୁଛନ୍ତି ଓ ଝେବାଉଛନ୍ତି । ଏପରି ଅସୁନ୍ଦର ଓ ଅପରିଚ୍ଛନ୍ନ ଦୃଶ୍ୟ ରାଜକୁମାରଙ୍କୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅଧିକ ନିରାଶ ଓ ଅସୁଖୀ କରାଇଲା । ସେ କୋଠରୁ ନାରବରେ ଉଠିଗଲେ, କାହିଁକିନା ସେ ଝଣ୍ଟୁନଥିଲେ କୌଣସି ଜଣେ ନର୍ତ୍ତକୀ ମଧ୍ୟ ଉପିତହୁଏ ଏବଂ ସେ ନିଜର ବିଶୁଦ୍ଧ ଭୃତ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ରାକୁ ଡାକିଲେ, ନିଜର ପ୍ରିୟ ଶ୍ଵେତଅଶ୍ଵ କଣ୍ଠକ ପିଠିରେ ଜିନ୍ ପକାଇ ଦୂରଯାତ୍ରା ନିମନ୍ତେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲେ ।

ଚନ୍ଦ୍ରା ଯେତେବେଳେ ଘୋଡ଼ାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ରାଜକୁମାର ଧୀରେ ଜୀବନରେ ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ତାଙ୍କ ନବଜାତ ପୁତ୍ରକୁ ଦେଖିବାକୁ ଗଲେ । ତାଙ୍କର ପତ୍ନୀ ଶିଶୁ ନିକଟରେ ଶୋଇଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କର ହାତ ଶିଶୁର ମୁଖକୁ ଆଦୃକ କରିଥିଲା । ସେ ଏପରିକି ଶିଶୁର ମୁହଁକୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖିପାରିଲେ ନାହିଁ । ସେ ଜାଣିଥିଲେ ଯଦି ପୁଅର ମୁଖ ଦେଖିବାକୁ ସ୍ଥାନ ହାତ ଗୁଞ୍ଜାଇଦିଅନ୍ତି ତେବେ ସେ ଉଠିଯାଇପାରନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ନିଷିଦ୍ଧ ଭାବରେ ପ୍ରାସାଦ ଖ୍ୟାଗ କରିବାର ଅନୁମତି ଦେବେନାହିଁ । ସେ ନିଜକୁ ନିଜେ କହିଲେ “ମୁଁ ପୁଅର ମୁଖ ଦେଖିବା ପାଇଁ ପଡ଼ାଙ୍କ ହାତକୁ ଗୁଞ୍ଜାଇବାକୁ ଏବେ ଉଦ୍ୟମ ନକରି ପ୍ରଥମେ ମୁଁ ଯେଉଁଠା ପାଇବା ପାଇଁ ଆଗକୁ ଯାଉଛି, ତାହା ପାଇବାର ପରେ ଫେରିଆସି ପୁଅ ଓ ପତ୍ନୀଙ୍କୁ ସୁନର୍ଦ୍ଦାର ବରଂ ଦେଖିବି ।”

ତତ୍ପରେ ସେ ମଧ୍ୟରାତ୍ରରେ ଶ୍ଵେତହସ୍ତ କଣ୍ଠକର ଲାଲ୍‌ହତ ଧରିଥିବା ତାଙ୍କର ବିଶୁଦ୍ଧ ଭୃତ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ରା ସହ ପ୍ରାସାଦକୁ ତୁପତାପ୍ ବାହାରି ଗଲେ । ସେ ନଗରୀର ଫାଟକ ନିକଟକୁ ଆସିଲେ ଏବଂ କେହି ତାଙ୍କୁ ଅଟକାଇଲେ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କୁ

ଛାଡ଼ି ଝଲିଗଲେ ଯେଉଁମାନେ ତାଙ୍କୁ ଜାଣିଥିଲେ, ସମ୍ମାନ ଦେଉଥିଲେ ଏବଂ ବହୁତ ଭଲପାଉଥିଲେ । ସେ ଚନ୍ଦ୍ରାଲୋକରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଶୋଇଯାଇଥିବା କପିଳାବସ୍ତୁକୁ ଶେଷଥର ପାଇଁ ଦେଖିଲେ । ସେ ଜରା, ରୋଗ ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁକୁ ରୋକିବାର ପଥର ଅନୁକ୍ଷଣରେ ବାହାରିଗଲେ ।

ସେ ଆନୋମା ନଦୀ କୂଳେ କୂଳେ ଝଲିଥିଲେ । ସେଠାରେ ସେ ସ୍ଥାନପଡ଼ି ନିଜର ସମସ୍ତ ଅଳଙ୍କାର ଏବଂ ରାଜକୀୟ ପୋଷାକକୁ ଖୋଲି ଚନ୍ଦ୍ରାକୁ ଦେଇ ସେସବୁ ରାଜାଙ୍କୁ ଫେରାଇ ଦେବାପାଇଁ କହିଲେ । ତତ୍ପରେ ସେ ନିଜର ଖଣ୍ଡା ଧରି ତାଙ୍କର ଲୟାବାଳକୁ କାଟିଦେଲେ । ସେ ଗେରୁଆ ବସ୍ତ୍ର ପରିଧାନ କଲେ, ଭିକ୍ଷାଆଳତିଏ ଧରିଲେ ଏବଂ ଚନ୍ଦ୍ରାକୁ ଫେରିଯିବା ପାଇଁ କହିଲେ । ଚନ୍ଦ୍ରା ଅତି ଦୁଃଖର ସହ କହିଲା, “ପ୍ରଭୁ, ମୁଁ ତୁମ ବିନା ରାଜପ୍ରାସାଦରେ ରହିପାରିବିନି । ମୁଁ ତୁମ ସହ ଯିବାକୁ ଇଚ୍ଛେଁ ।”

ରାଜକୁମାର କହିଲେ, “ଚନ୍ଦ୍ରା, ତୁମେ ଏହା କରନାହିଁ । ଏହି ପୋଷାକ ଓ ଅଳଙ୍କାରଗୁଡ଼ି

CMYK

